

Je pondělí 24. dubna. Posloucháte Studio N, tady je Filip Tytlovách.
Dnes o tom, jaké je dobrovolněčit na válkou zmítané Ukrajině.
Nezysková organizace Corridor UA vyráží do země zmítané válkou.
Její dobrovolníci a dobrovolnice mýří do míst, kde by mohli zahynout, protože chtějí okupované zemi do Vest pomoc.
Na Ukrajinu s nimi vyrazil i reporter deníku N. Honza Vennicer Honzovítej Ahoj.
Díky za pozvání, bůj z ráv, Filip.
Ty se zvrátil pár dní zpátky do Prahy.
U zkutečnosti o půlnoci, takže pár hodin zpátky.
Pár hodin zpátky. Už se se oklepal?
No asi jo, já nevím, jak se to jako pozná, jsi se člověk oklepal.
Tady člověk prostě, že je trošku jiněma věcma, než na Ukrajině.
A já jsem to prospal ty hodiny, než jsem přijel do práce, takže možná to na mě ještě nějak doleže časem uvidíme,
ale myslím, že tady sedím celkem v klidu, snad se mi netře se hlas.
A kde se všude byl?
Byly jsme koridorů a působí už další dobů na jihu Ukrainy z velkých částí.
Je to vlastně takovou tu základnout zlouho měli v odese.
A teď jsme byli, oni už mají takovou předsunutou blíž fronte a to je v městě Mikolaj,
v té napobřeří stejně jako odese, akorát blíž k Harrisonu a blíž k Dnipru.
No já, že oni se posluvuji tam, kam až to jde?
Oni mají, teď jak odese jsou, ten Mikolaj, kde mají zázemí.
V tom Mikolajvu mají sklad a tam si zhromáždují tu pomoc, kterou jim někdo dodá
a oni o tam potom rozvážíjí do těch vesnic, kde potřeba.
A co to je, co tam rozváží? Co Ukrainy se a Ukrainy potřebují nejvíc?
Co jsem viděl já, tak se rozváží základní potraviny a oblečení, když to úplně jednoruše.
Jak na to pomoc rágují místní, když tam přijedou dobrovolnice a dobrovolníci za nimi?
Já jsem byl na Ukrainy, tedka po druhé, během teda toho posledního roku
nebo teda doby, co trvá ta válka v rozsahu jako úplně plném, to znamená od 24. unora, hloňského.
A přišlo mi aspoň z toho, co jsem mohl pozorovat.
Já, že ti lidí tam vlastně jsou hrozně rádi, že za níma nikdo přijede.
Že oni ti vidí jako člověka, který tam nemusel přijet, nic ho nenutilo, ale přijel.
Vlastně oni moc nedělají rozdíl, jestli si novinář nebo humanita rec.
A jsou tak jako řekli, bych chtěl, že tam někdo za níma dojede, když mohl zůstat doma v bezpečí.
A jak si vysvětluješ to, co ti místní možná vnímají jako v děk?
Jak si vysvětluješ tu motivaci těch dobrovolníků, že dávají všan svůj život vlastně
a vozí věci na Ukrainu, iž by vlastně nemuseli?
Co z toho mají? Nic?
To je dobrá otázka ziména na ty dobrovolníky.
Takže kdyby tady třeba se děl Richard Kresina, který vlastně tět několik měsíců řídil tu pomolc na
jihu Ukrainy za koridor,
tak by ti na to asi odpověděl úplně nejdýp on sám.
Já jsem se s ním o tom trochu bavil, co je k tomu motivuje.
Můžu mluvit samozřejmě, můžu reprodukovat postoje těch, se kterými se mluvil.

A mení to jsou v podstatě lidi, kteří asi nepotřebují úplně moc komfortu k vlastnímu životu a vidí nějaké velké dění, které se chtějí zapojit a nějakým způsobem dát pomosnou rukou dílu. A spodně z toho, co říkali ti, se kterými já jsem ovařil.

A jak vypráte jich práce v praxi?

Práno se vzbudí, přejedou někam do skladu, bez můj věci?

Ale v praxi to je tak, že nemůžeš úplně moc plánovat, protože se spoustavěci nyní, něco, co je domluvené, tak se úplně nepodaří, naopak se může objevit nějaká jiná příležitost, co se může podařit.

A ta pomoc v principu spočíval v tom, že nějakým způsobem koordinuješ, nebo vlastně zabezpečuješ příjem té pomoci, která proudí na Ukrajinu z západních zemí.

A máš i v tom skladu nějaký tam eviduješ, aby svěděl, kolik čeho máš.

Máš to tam třeba v taškách takových unifikovaných, aby vysvěděl kolik čeho máš.

Máš to tam třeba v taškách takových unifikovaných, aby v každý tětašce byla stejná, v stejný objev, to třeba jídla.

A když se někde odehré třeba nějaký útok, nebo je vytipovaná vesnicé, kde by tu pomoc asi mohli potřebovat, protože je to třeba hodně odlehlá, koridor se snaží jezdit do těch odlehlých vesniček, tak začne takový domlouvání s tou místní samozprávou, jak to tam vypadá,

jestli tam tedka je bezpečno, protože samozřejmě tě humanitáci si taky snaží zůstat na živu.

Důležitá věci je, v jakým stavu jsou silnicé a cesty, protože ty odlehlá vesničky většinou tam třeba vedou jenom nějaké polňačky, nebo jedné jaká silnicé jsou úplně špatné, dosmě roze, kterého tě dobrou volenici zrovna nejedou, takže se na ní není úplně sladné dostat.

Ty silnicé jsou samozřejmě do často taky plný výmolu, takže i tohle to komplikuje, ten dostat je poměrně důležitá a vlastně jsou na būti dobrou volenici se snaží mít i zkoordinované, tak abychom se, aby oni se tam nezdrželi, dal než nezbytně nutné.

Ta organizace se menej koridor UA a když využívají to jméno te organizace, tak existují na Ukrajině nějaké vyložené humanitární koridory, které respektují,

jak Ukraínci tam předpokládám,
že asyl, protože to je pro něby dostně důležité,
aby se dostali humanitární organizace
kde je nějaký problém,
ale respektují to i Rusové,
že tam jsou třeba nějaké cesty,
kdy jezdí nějaké kolony humanitárních organizací
nestřídí se na ně a nechávají se být?
No, dobrou volenici jezdí
z koridoru UA,
nejezdí na okupované území.
Tam prostě,
to je na úgou, tam se nedostane.
Brzele, Rusové v Střílej i tam kde
není okupované území?
No jasně, ale není to tak,
že by byl nějaký zabezpečený koridor,
tak na tebe nikdo nevystřelí.
Ono je to spíš tak,
že ta Ukraina je prostě ohromňa
rozlehlá země.
A pokud tam někde
i v tom pásmu poblíž fronty
projíždí jedno auto,
tak prostě projede
a za chvíli je prejd',
a nikdo na ně nevystřelí.
Protože to by tam to auto muselo
stát strašně dlouho,
aby si ho všimli drony.
Muselo by třeba ašť vypadat,
a vlastně to riziko
jakože jedoucí auto,
který je třeba, já nevím, 50 km od fronty
tam něco trefí,
je v podstatě minimální.
Ty v reportáži píšeš o Snihurivce,
což je město v Mykolaivské oblasti,
to je město, které je velmi blízko
bojové linie.
Jak se dá vlastně takhle
blízko ruským útočným silám žít?
Nebo je to nějaké místo, kde se neží,
a kde se prostě jenom válčí?

Snihurivka byla v podstatě frontová oběd,
když bylo nyschou ofenzívou,
kdy Ukraínci vyhnali Rusy
z toho jejich pro nich
bližšího břehu měpru.

A teďka už teda ta fronta
jeho něco dál, to znamená,
že tam třeba nedostřelí
ruská dělostřaletstva už,
proto už je to daleko, ale
pořád je to v dostřelu jiných zbraní
a dva dny předtím nebo den předtím,
když jsme tam jeli, tak z rúna
Snihurivka byla trčem útoku,
ale těho tam deset raket
jeho strista, jemu estrista,
což je poměrně se z nás braň
původně postavená
proti letadlům Marusovej,
používají pro útoku na pozemní cíle,
protože jim ty chytřejší rakety
docházejí, používí poměrně
přesné straly tady z těch estrista.

Co jsme viděli
třeba v Mykolaivu,
na který takhle tři vestřílali
tyhle straly, tak
raketa ten barák prostě pro mění vrujnu
regulárně, tam,
když si trefí přímo.

A ona ta snihurivka,
když jsme tam byli, ona má
asi 12 tisíc obyvatel celkem,
možná i s těmi vesničkami
nebo usedlostmi, co jsou kolemní,
a ona je to vlastně na naše poměry,
bych to předravnal k nějaké obci
s rozšírnou působností.

Ona je to poměrně velké území,
není to kompaktní vesnice,
jakou si představíme tady v Česku.
Takže my když jsme tam byli,
tak vlastně tam jsme
z jednoho konce

toho území snihurivky na druhé,
je to 40 km, nebo toho celého
obce s rozšírnou působností.
Ta vesnice samozřejmě uprostřed,
tohle ta obec, pardon,
ta obec uprostřed,
tak trochu kompaktní je,
ale tě lidi tam prostě normalně
chodí po ulicích, jdou na kole,
jdou na mopedu.

To znamená, že na jedné straně obce se žije
úplně jinak než na druhé straně obce?

Já vlastně nevím,
že když jsme zjistili,
že tu pomoc tam v tuhle chvíli
nepotřebují, protože rychle citám
dostala ukrajinská armáda
z pomoci a snihurivka občas je
terčím útoku,
takže byla i trochu předzásobená,
tak jsme potom jeli dále,
to je jedna menší vesnice
k tomu, co možná dostanem.
Takže my poté, co jsme zjistili,
že teda ve snihurivce
po té, co dobrovolníci zjistili,
já jsem pozorovali,
a jelo se jinám
do nové kaluhy.

A tam to vypará, jak?

To je vesnička,
i na české poměry,
taková, že se to představíš.
Venkov má měla 600 obyvatel
a teď má asi 400
velká část tihutekla
a velká část z těch,
co uprchli, tak už se vrátili.
A to už je opravdu,
jako Venkov, takový, řekněme,
českého strihu, řekněme,
to už dějí,
a ta Ukrajina v lesčem
a spolí na mě to tak působí,

že prostě oni stratili v těch 90.
tých anoutých letech nějaký čas
a o ten čas jsou teďka za námi
v tom rozvoji a ten Venkov
třeba vypará hodně podobně jako u nás
moh vyparat před 20 lety
některé takové ty
chudší, ale vlastně jako říjící
a fungující
a fungující
vesnice obcenu, takže je tam
právý, tak
je tam jeden místní obchůdek
takový ten
všechno možné potřebné zboží
v jednom obchodě
a jsou tam prostě
domky s nějakým zemědělstvím
není roztržená
na tohle vesnici
nebylo, nebylo
nebylo ve dení rozký útoky, protože
těch vesnic z tady toho typu
je tam vlastně hodně
a ani ruská armáda
může prostě přeorát
jako úplně celý a zanechat tam
zničený pásma 50 km hluboký
protože prostě to úřební
hrozně velký ukrajin
a tě lidi nežijou ve strachu, že tam prostě
ti ruští agresori
můžou přijít postříle to tam
když tam sedíš a odběhneš
třeba na povody, když si trošku
od těch dětí, co si tam se běhli
nebo těch rodin, co si tam se běhli
on tam byl takový trošku ruch
když se předávala ta pomoc
když byl daleko, když byl hli
a že tam prostě něco buchlo
a tě lidi se s tím
nějak naučili říct
nejsou tam

třetina obyvatel je prostě pryč
s té opce, takže musíme si říct, že jako třetina obyvatel
usou dělá, že pořád to
ještě není dost dobrý na to, aby se vrátili do mu
a ty dvě třetiny co tam
jsou z toho původního počtu
tak já si to vykládám
takže oni prostě vyhodnotili
když na tu vesnici nešli útoky
když jsme neviděli, že by tam bylo
něco poškozené přímo útokama
tak si to vyhodnotili, takže
vlastně z toho domou rejít
nechtějí, že ruská armada už
nepřijde, protože Ukraínci už
tu frontu stabilizovali a už
vypraskali Rusy trochu dal
a
jsou tam doma
a oni prostě akceptují nějakou
výším míru ryzyka, než
jsme zvykli límy tady
a přijde jim to přijatelný nejspíš
si říkali, že Ukraínčtí
vojace vypraskali Rusy dal
tak kam až je vypraskali teď
včera jsem slyšel zprávu o dnipru
že je levým řekl dnipru
aktuálně je ta fronta na dnipru
tady řekněme v okolí
města Harrison
a
jak si říkal o té zprávě, kterou si slyšel
ono
tyhle věci si tam vlastně děli už dříve
akorát včera to bylo nové v tom, že včera jsme
se poměrně přesvědčivě dozvěděli
nějaké ho lokace, že to tak opravdu je
že teda Ukraínčtí vojace měli
prokázaně pozice, možná až tě
mají na levém řekl dnipru
to je ten co drží hrusové
zatím
oni to občas bývají

třeba nějaké speciální jednotky
není úplně jasné, jestli
ty pozici třeba tam chtějí dlouhu
doby držet nebo opevňovat
co by si stal, kdyby tam prostí rusko
proti těm pozicím vrhlou útok
nebo jestli to bylo dočasné
zjevně to je nějaké schoumání terénu
protože se mluví o tom, že
se blíží ukraínská ofenzíva
velká, o nicvětčí spoustu vojáků
a budou chyt, to má být jejich
hlavní letošní pokus o osobození
svého území nebo velké části
ta ofenzíva, na kterou se tady čeká
ty si honco nebyl na Ukrajině po prvé
tedy myslím od toho 4. a 20. února
holloňckého roku, ale tento kráci
navštíval Harrison, což je město, které
ustálo okupaci ruskými vojáky a které
se spátky. Jak si to město stojí
ted? No, no, je na břehu
řeky, a na břehu tě prů, takže
je pod útokem
vlastně konstantně, a když tam
přijedeš, tam
jako není potřeba, si nikam
povodejí, tak by si slyšel, že to
jsem tam někdo buchne, tam to prostě jsem tam někdo
buchne. Takže se snažíš trávit
co nejším časem na ulici, máš
tubalistiku na sobě, máš na sobě
helmu a
snažíš se jako v to městě celkové nestrávit
němo s časem, protože logicky čím
další tam se ještě tak tím větší riziko
postupuješ, takže vyřešit
ty věci kvůli, kterým tam
si, ať už je to novinářská práce,
nebo humanitární práce a
nezdržoval se tam, která úplně
další než nezbytně dlouho no. A co tam
zažel za to dobu, za tu krátkou chvíli, kterou
si tam musel být jako novinář?

No, jsme tam přijeli vlastně
ráno, respektive, jakom to brzském
dopolední, protože
dopoledné
pravidlá ruská armada strlí
méně intenzivně, než odpoledné, takže
ty zásady, ty práce novinářské
nebo humanitární jsou takové
výběrací, pokud možno časy, kdy
teda ta intenzita
strzel by je menší, a
jsou to jsme vylezli z auta,
tak vlastně jsme slyšeli
z blízko stírky mějakých
stovek metrů, dopady dvou dělostřeleckých
hranátů.
Takže jsme
zaběhli do obchodu,
když to je něco na prostu běžného
tam, tak si tak jako dívala, co si koupíme,
ale
potom
vlastně už tu dobu, co jsme tam byli,
tak to blízko už se nic nevazvalo
a
vzdálky jsme to slyšeli, tak jsem tam
že něco dopadne.
Na ten Harrison
deně, když špatnejden
nebo když špatnejden pro Harrison
tak těch
strzelů může jít několik set.
Když jsem si četl pasáž
jak se z večer pozoroval
hvězdy, koukal se s na noční nebe.
To bylo v té kaluze, jak jsme se velí
bavili. A oni to úplně nebyli
hvězdy?
No nebyli to hvězdy, protože
normální hvězda
se po obloze pohybuje
kdyby tady byl Petr Koupský, tak dokonale
vysvětlí prostě, jak přesně, že o se to otáčí
obloha kolem polárky, během noci

a... Tohle šlo iným směrem.
Tohle jako šlo úplně
během, ale ta světka se pohybovala
tak jako potraje, kterých, po kterých
se pohybují drony, když to řeknu takhle.
Poznáš, že satelit letí po oblozině
a poměrně po malou, konstantní
rychlostí a směrem
a tohle ma nevrovalo.
Tohle rozhodně satelit nebyl.
A co tam
co by tam jiné holítalo, než
relativně levné
drony, protože
ta oblast je přece
blízko fronte a letadla se tam úplně
do vzduchu nedostávají, protože
aby strany jsou pomělně dobře vybavené
proti zdušnou obranou.
Ale ty drony jsou spotřební věc.
Já jsem měl o víkendu na chatě, koukala jsem
na zatemnilu oblohu, kde byly ty hvězdy
a asi jsem měl úplně jiný pozit než co
co to s tebou dělá, když večer se podíváš
na to oblohu a vidíš tam ty drony.
No, to je dobrá otázka.
My jsme tam
vlastně s těmi dobrovolodníky
strávele noc.
Potom, protože jsme večer nikom nepřejížděli.
Proto jsme se i dívali na toho oblohu tam, protože
jsme prostě, když všechno skončilo večer,
tak jsme ještě chvíli, saděli venku a povídali si
si to s tebou dělá.
No, tak...
Když zatřeží oči a přestaví si tu situaci,
která se stala nedanul?
Já jsme asi ani nezavírala, jsem to ráci.
A teď můžu zavřít.
Teď když je zavřež. A přestaví si to, co tam zažíval.
Já jsem byl rád,
že jsem tam slidma,
který baje na svou bezpečnost
v přiměřené a možné míře.

Ono to z ním běžarně teď.
Když se přestavíš si drony a drony nad hlavou,
tak jako my si tedy prostě přestavíme,
že tam něco tříhá,
teď vidíš takový to video
s tím křížem u prostře,
takhle to asi nefunguje úplně vždycky.
To je vlastně a špička ledovce
s ty produkce dronů.
A z toho, co oni sledují.
My nevíme,
jestli byli ruská nebo ukraínské.
Že pokládám, že mohli být obojí,
že tam je zájem na tom,
aby objektu neviděli,
co možná nejví z co se děje.
Já jsem třeba byl
trošku ovlivněný informací
nebo tím, co se mů se venu
v práci jak zhruba,
jako jsou ty ruský zbraně nasazované
a že to prostě není,
takže oni by konstantně bombardovali
vesnice v noci.
Takže jsme to odhadli,
takže ty drony jsou pozorovací,
že to takhle u fronty
asi běžný,
ale to hrozně bizarný.
Sleduješ, sleduješ na ty oblozá,
říkáš si,
co se takhle děje,
proč se tu přesně sám?
Proč se to naměřívá?
A
v tu chvíli vlastně nevíš,
přemýšlíš, takovým způsobem,
jako nechceš utíkat, protože
v tomu, kdyby se začala
někde vozívat
nějaké dopady, granátu
nebo čehokoliv
tak záleží do toho domu.
To prostě uděláš na Ukrajině všude,

když teď lidi udělají všude,
když to začne padat někde blízko.
Ale ten pocit
je jako
bizarný, asi sprádný slovo,
já nevím, jak to je nazvat jinak.
Můžná zkušenější reportáři
a ležní si řeknout,
jak tam nezdím úplně často
tak
mě byžně přišlo.
Jsou to takové zvláštní obrazy, když jsem četl
v reportáři, když se děti koukají
v obecním domě na filmu o superhrdinech
a vlastně stačí víc kina,
stačí se chvíli zaposlouchat
a slyšíš padající rakety, padající bomby.
Jak v takových chvílích
nebo nějak, ale de to vůbec nebíd
jako novinář
osobní a neříkat si třeba
ty o toho se může stát brzo i nám?
Já bych to možná odděla do dvou otázek.
Osobní to je.
Seš na tom místě, seš tam snímá
a kdyby to náhoru uspadlo
do ty vesnicé, tak tě to může zranit
nebo zabítu úplně stejně jako je.
Teď to možná trochu dramatizuju,
protože řekám na tu kalouhu
za dobů, co jsme tam byli
a nebo za nějaký předchozí týdny
možná měsíce, jako nejsou stopy,
že by se tam trefil něco.
A teď jsem je zapomenit pro mě,
na co se spíta na ty druhý bolivní otázky.
Jsli jde vlastně vyhnat
z hlavé myšleňka, při takových obrazech,
který sleduješ, že tohle může být
vlastně běhná součást výho života,
že tohle může stát i nám?
Tak já myslím, že úplně nemůže,
že ta ruská armada prostě
nyní schopná porazi tu krajinou

zevně.

A že ta síla,
kterou představuje na to, tak je
dost velká na to, aby
se nic takovýho dále dělanou.
Znamozřejmě vyžaduje to
nestím počítat, že to je
bezpečně daný a že si nikdy nic nemůže
stát, ale něco pro toho dělat
na proti a prostě tu svou obranu
schopnost podporovat. Já si myslím,
že jsme se o tom bavili už nějakých
minulých podkástech. Já si myslím,
že ruská armáda,
rusko prostě strašně pociťlo
tu krajinu a jednak reakci západů.

A
že prostě když vidí
má to spoustu nedostatku, ale když
vidí prostě to sem knutí západou
a pomoc ukrajině, trvající a tak
dál, jasně, že by mohla být větší.

Tak
tak co to rusko
jako v studle chvíli nám může
udělat. To není za stolik.

A
tak já tu asi říkám, jako blbě
a teď
zazní to asi v tom podkávství nějak jako strašně
hloupě, ale... Ne, já tomu rozumím.
Proste, přesnám si ještě pro mě dopolím,
že oni prostě
pronikli do hloupky
150 kilometrů
na ukrajině, třeba do hloupky ukrajinckého území

a
tenhle průdník se odhrál někde v prvních týdnech války
a od té doby více méně, když se podíváš
na změny území,
tak rusové nic nevzali velkého.
Nepostupují dál, ta ukrajina se brání
brání se velmi dobře
a ten chrsto nevodná slad 2.000 km.

No a...

A když je to, když jsme stýt, kterostal do monologu pro měň.

Ale zároveň jako 3 hodiny na kterou padá i rakety?

No a já tě položím jenom proti argument jako mezinárodních expertů, který říkají, no jo, ale když ukrajina nevyhra je tak se to může stát i vám, tak rusko bude pokračovat, tak půjtěn má tech houdky brát další území, tak jak to jsou i si s tím, co říkáš ty?

Já si myslím, že rusko není schopný v ty válce začít výtěžit tak, aby došlo až sem dokud ta válka trvá.

A...

Pokud

rusko oskoušil, takhle, vždycky jsme viděli v úplnělých letech, když je koli si rusko oskoušilo, že prostě někam pošle vojáky, něco zabere a projde mu to, tak to za parletu děla zase, protože to prochází, prostě oni tím způsobem bohužila fungují.

A protože im to prochází, tak kdyby se to tětka povedlo na Ukraïni zopakovat, tak poté, co si ruská armára nějak zregeneruje, tak se to může stát zás.

Něto nikdo mi nevisvětél z těch lidí, tak hlavně ho nemír, tak minílo nevisvětél, protože kde bēdou za roku, že se to nestaň za těch 6 nebo 8 let znova, jo, jako velkruzie za 6 let byl krem a rok potom Donbass a za 8 let po Donbassu, no, ze 7 let po Donbassu přišel celopošný útok na Ukraïnu, tak dokud to rusko prostě postupuje a výtěží, tak já si myslím, že je pragmatický,

vůbec neidealistický, ale pragmatický
takho soudíš, že to je vzorech schování,
který když funguje, tak ho budu používat.
Proč to vztahuju k nám
a proč cetě posledních pár minut
ptám na tvoje pocity
je to, že mě fascinují ta otupělost,
kterou, která je nejenom na tej
individuální úrovni a asi je to běžné
v něčem, ale i na to jako
celospolečenské a politické úrovni,
že ta pozornost
zemí, které jsou v tuhle chvíle svobodné
a které
skrátka můžou po moc
ukrajině, já bych řekl musí,
tak
už taky vykazuje učitě známky
otupělosti, stále z dlouhavé války
a třeba nechtějí pomoci úplně ve všem,
ve v čem by mohli.
No, ta pomoci je požád poměrně velká.
Můžeme si vždycky říkat
a mnozi ukrajinci to tak vnímají,
že by mohla a měla být ještě větší,
ale ona nějakým způsobem
trvá, pokračuje,
já bych si taky teda přál,
aby byla trochu výraznější, ale
takže by prostě ty státy byly úplně otupěle,
to určitě ne.
Tyka se připravuje ta dodávka munice
zlejšťená v Evropské unii
najít se
výc na takovou
tu zbrojní nebo vojenskou výrobu
ve velkém,
množství velké kvantitě,
zvášťe teda u náboju třeba do děl.
Takže, no to vlastně běží jen
se o tom možná už tolik úplně nepíše
a možná jsme spíš těchá víc vystavení právě
takovým těm
podnětům

na sítích
které spíš akcentují
to, že to trvá dlouho, že jsme z toho
nás jít otupělí, ale ve skutečnosti
ta pomoc vlastně jako
neustala z daleka tolik, jak se v nozi obávali,
že prostě se všichni vzepneme a pomůžeme
pak si to očkrtneme, že jsme pomohli
a dáme ve toho ruce, když to se nestalo.
A nezvykáme se na tu sirovostaj války?
To asi
to asi zvykáme,
ale
když to trvá dlouho
tak vlastně nemůžeš
udržet celou dobu
takový ten
tak to asi nemůžeš
udržet úplně dlouho
a
nějaký ten zvyk potom roce až tvrt
skoro, kolik už to je
tak
tak tam je
ale
o čem to světsí, k čemu to vědění, že tam máme
nějaký zvyk
problém, nebo je to příznak
nějakého katastrofy, bylo na zájemstvem, že ne.
No to je otázka.
Jako
nemůže ten zvyk
zamezit nějaké větší podpoře, nemůže
ten zvyk
znamenat fokus na něco jiného, na naše potřeby,
které třeba nejsou tak velké
jako těch Ukraínů a Ukrainy, kteří tam
té sirovosti války prostě čelí?
To může.
Ale
zároveň to může znamenat,
že si lidé zvykají, že pomáháme Ukrainy, protože
to je správná věc.
A je to tak?

Je to tak. Je to správná věc, protože
Ukrainy je to tak, že si lidé zvykají,
že to je správná věc.
Hle, co jsou
třeba nějaké sociologické sondy a šetření
taky vidět, že ta
podpora Ukrajiny
v různých těch oblastech, ať už humanitární
nebo vojenská, že jako poklesla trošku
to jo od těch původních
o té heroické fáze
a je to pokleslo úplně dramaticky
a už je to zjevně nepokleslo
do nějakého pál sma, kde
by politici
svou politiku a ty své hroky
přeorientovali, je to se neděje.
A co slovenskou a celá společnost?
Já se nechci dotknout slovenská,
ale při vši úctě slovenskou
není úplně zásadním faktorem
tady v té válce.
Slovenskou je ze měch, která má
nevím třetisíce pětapol milióno obyvatel,
je samozřejmě jako
můžou projíždět
humanitární pracovníci,
že
prostě tu nějak nebrání
té pomoci.
Jasně na slovensku je spousta lidí
o vlivněných ruskou propagandou,
která se na slovensku a spoň pokud vím
hodně zaměřuje, oni tam budou mít volbletos,
takže je to trochu iologické.
A
vždyť je to tím říkáš, říkáš tím, že do Kuců na Palubě
polsko, které má tu ještě větší hranice
než slovenskou s Ukrajinou, do Kuců na Palubě
v rovske unie, Francie, Německo
do toho ještě velká Británie,
která velmi podporuje Ukraínu a spojené
státy, tak ještě v pořádku?
V pořádku by to bylo, kdyby ta válka nebyla.

Ale je to
dostatečné na to, aby Ukrajina
měla šanci
skusit osvobodit svojej území.
To slovenskou prostě
nemá obří zásoby armády,
zásoby vojenské techniky, pardon,
a munice, aby
Ukraini dalo nemělo jakde vzít, my jsme
měli samozřejmě jako nějak obří, my jsme
něco poskytli
a další státy poskytují o co můžou,
kde to postupně,
kde to pozvolná,
uvidíme na co bude dál.
Jsou na to všichni hodně zvědaví,
tě lidi na Ukraini se, kterými jsem mluvil,
tak oni jsou na prsto přesvědšení,
že to válko vyhrájí.
A potom, co jsi viděl poslední otázka, jsteš optimista?
My jsme byli
příběh, my jsme byli
loní kráce po začátku
s kolegyní domeny koupíhovou
v přemyslu, to byla
přestupní stánice mezi bírem
a válkou, tehdy na jednu stranu
šli těch lapi pojevat
na druhou stranu utíkali
ty mámi s dětma.
A my jsme tomu tehdy
takový tytolek, že jsme viděli na
ty stánici sílu, kterou ruzko
neporazí a ruzko to sílu
naporazil. Ta uporajena se
zapřela úplně celá a bojo je úplně
celá. Ta armáda
může bojovat jenom tak dlouho rohu
tý bude podporovat společnost.
A jsme vlastně končili
na ukrajině na Zakarpatí,
když jsme se včera vraceli
a před hranicem asi stala
taková zváštní věc. My jsme

vlastně na tom Zakarpatí už tez námky války
až tak moc nevidíš, protože
je to z našeho pohodu bývala podkarpatská
růst, je to doby tam súdospodobné,
jako u nás, jsme uchoden, třeba.
A ty měste taky vypadají.
A když jsme se bdlížili hranicím,
tak jsme dojeli kolonu
s vlajkama, blikající kolonu
a ud a
postupně nám docházalo,
že to je kolona,
která je vlastně jako pohrep,
že vezou nějakého ukrajinského
vojáka, nebo vojákyni
na tu poslední cestu
a
a teď ten prostě jedeš, vidíš,
že všechny auta protisně rozastavujou,
blikaj, hodí tam prostě všechny čtyři,
blikají,
všichni lidi pokolekají v těch vesnicích,
prostě čekají, až to projede
a proti običejné lidi
ta ukrajinská armada,
těvojáci jsou bozy
a vědí,
že o něj musí podporovat,
protože bez podpory těch obyvatel
ta armada dlouho bojovat nebude
a oni drží poči sebe,
takže já si myslím,
že Rusko nemá šancině
postupovat, dokud se udrží
jaká je tedka, při nejmenším z západu
takže Rusko nemá žádnou šancinci
kamkoliv postoupy dál
a že ten ukrajinský proti útak
určitě do nějaké míry
bude úspěšný, uvidíme do jaké.
Říká reporter Denikuen, Honza Wednicer
Honza, moc ti děkuju za tvůj práci,
dějí se hezky, ahoj.
Díky a sláva Ukrainy.

Dásleduje krátká reklamní pauza.
Za 15 sekund jsme zpátky.
A teď už jsou na řadě zprávy,
které by vás dneska neměli minout.
Bojenské výděje ve světě
loni stoupli po očištění o inflaci
od 3,7% na skoro 2,4 bilionů dolarů.
Rostou už osmí rok v řadě.
Výděje v Evropě zaznamenaly
nejprudší meziroční nárůzd
za posledních nejméně 30 let.
Zejmé na kvůlivalce na Ukrajině
stoupli loni od 13%.
Ukrajina považuje za
uskutečně teloné letošní zahájení
přístupových rozhovorů z Evropskou unii.
Uvedla to dnes před začátkem
parlamentní konference Zemí Evropské unie
a Damová. Je podlené i v Českém zájemu,
aby se tak stalo.
A čím dálvíce mladěstvých trpí
deprese a úzkostmi,
ministerstvo školství tvrdí,
že chce posílit stave
školních psychologů a dalších odborníků.
Pomocy by měli i volné školní dny.
A na závěr ještě jízlivá poznámka.
Jediná věta na ceduli před Pekárnov
krnově vyvolala ostré reakce.
Stálo tam nepečemes ukrajinského obyčí
a majitelka tím přihtěla vyjádřit jen to,
že jíde o zaručenou kvalitu jejich výrobků.
Nenávísne komentáře a výhrušky,
které pak četla na sociálních sítích,
jí přiřokovali.
Všichni novináři se strachují,
že jim uměla intelligence sebere práci.
Usijenen prymanjůs to bude jedině dobře.
Na slyšenou zítra.
V prvního století Joyce Di Donato
a projekt Songplay,
oceněný grémy,
ekskluzivně na festivalu Lýpa Muzyka.
Zažejte hravý dialok italských písni a jazzu

v podání nejvýraznější operní hvězdy současnosti.

9. vřezna 2024

v Liberci

Vícena Lýpa Muzyka CZ